

CARLO
COLLODI

Pinocchio

CORINT

Închipuiți-vă ce se mai minună când, odată făcuți, își dădu seama că ochii se mișcau și îl priveau țintă.

Simțindu-se privit de acei ochi de lemn, Geppetto mai-mai că rămase descumpănit și zise arțăgos:

— Ochi răutăcioși de lemn, de ce mă priviți așa?

Dar nu primi niciun răspuns.

Atunci, după ochi, îi făcu nasul; dar abia terminat, nasul începu să crească, și creștea, creștea și iar creștea, ajungând în câteva clipe un ditamai nasul care nu se mai sfârșea.

Sărmanul Geppetto se trudea să-l taie: cu cât îl tăia și îl scurta, cu atât nasul acela obraznic se făcea mai lung.

După nas, îi făcu gura.

Dar n-apucă să isprăvească gura, că aceasta se și puse pe răs și începu să-l batjocorească.

— Ia nu mai râde! spuse Geppetto supărat; dar era ca și cum ar fi vorbit pereților.

— Nu mai râde, n-auzi? strigă cu glas amenințător.

Atunci gura încetă să mai râdă și scoase limba.

Geppetto, ca să nu-și piardă vremea, se prefăcu a nu băga de seamă și continuă să lucreze. După gură îi făcu bărbia, apoi gâtul, umerii, burtica, brațele și mâinile.

Abia terminate mâinile, Geppetto simți cum cineva îi ia peruca de pe cap. Își ridică privirile și ce să vezi? Își văzu peruca cea galbenă în mâna păpușii.

— Pinocchio!... dă-ncoace peruca!

Pinocchio însă, în loc să i-o dea, și-o puse pe cap, îndesând-o așa de tare, că era cât p-aci să se sufoce.

În fața unei asemenea purtări obraznice și batjocoritoare, Geppetto se întristă așa cum nu se mai întristase niciodată în viața lui și, întorcându-se spre Pinocchio, îi spuse:

— Copil rău ce ești, nici nu ești gata și ai și început să-l superi pe tatăl tău! Rău, băiete, tare rău!

Și își șterse o lacrimă.

Mai rămâneau de făcut picioarele.

După ce termină și picioarele, Geppetto simți o lovitură de picior drept în vârful nasului.

— Meritam! își spuse în sinea lui. Trebuia să-mi închipui, dar acum e prea târziu.

Luă apoi păpușa de subsuori și o puse jos, pe podea, ca să învețe să meargă.

Pinocchio avea picioarele amortite și nu știa să se miște, însă Geppetto îl ducea de mână, învățându-l să facă un pas după altul.

Ce nume să-i pun?
Vreau să-i zic Pinocchio.

Geppetto + Pinocchio

După ce picioarele i se dezmoțiră, Pinocchio începu să pășească singur și să alerge prin odaie, până când, apucând-o pe ușa casei, se năpusti în drum și o luă la sănătoasa.

Bietul Geppetto alergă pe urmele lui fără să-l poată ajunge, pentru că ștren-garul acela de Pinocchio mergea în salturi, iepurește. Și izbindu-și picioarele din lemn de pietrele drumului, făcea un zgomot atât de mare, încât ziceai că răsună douăzeci de perechi de saboți țărănești.

— Prindeți-l, prindeți-l! striga Geppetto; dar, la vederea acestei păpuși de lemn alergând ca o sălbatică, oamenii de pe drum se opreau s-o privească cu gura căscată. Și râdeau, râdeau, cum nici nu vă puteți închipui.

În cele din urmă și din fericire, se nimeri pe acolo un jandarm. Auzind toată gălăgia aceea și crezând că era vreun mânz ce se răzvrătise împotriva stăpânului, se înfipse curajos în mijlocul drumului, cu picioarele larg desfăcute, hotărât să-l oprească și să împiedice nenorociri mai mari.

Numai că Pinocchio îl zări de departe pe jandarmul ce ocupa drumul pe de-a-ntregul. Încercă să-i treacă iute printre picioare, dar nu izbuti.

Jandarmul, fără să se clikească din loc, îl apucă elegant de nas (era un nas mare, neobișnuit de mare, ce părea făcut înadins pentru a fi înhățat de jandarmi) și îl predă chiar în mâinile lui Geppetto, care, ca să-i dea o lecție, l-ar fi tras pe loc, frumușel, de urechi. Dar, închipuiți-vă ce uimit rămase când, căutând urechile, nu reuși să le găsească: și știți de ce? Pentru că în graba cioplitului uitase să i le facă.

Îl apucă atunci de ceafă și, în timp ce îl ducea spre casă, îi zise, dând amenințator din cap:

— Să mergem! Să nu-ți închipui că, ajunși acasă, nu o să dai socoteală de faptele tale! La o atare amenințare, Pinocchio se trânti pe jos și nu vru să mai meargă.

Între timp, o mulțime de curioși și pierde-vară începeau să se adune acolo, în preajma lor, flecărind.

Unii spuneau una, alții alta.

— Săraca păpușă, ziceau câțiva, are dreptate să nu vrea să se întoarcă acasă. Cine știe ce mamă de bătaie o să-i dea bruta aia de Geppetto!

Iar alții adăugau cu răutate:

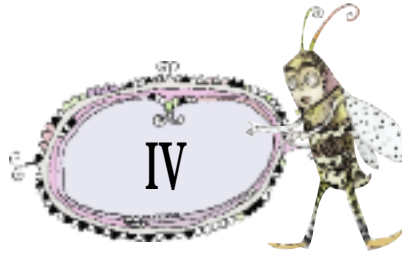
— Geppetto ăla pare a fi un om cumsecade, dar e un adevărat zbir cu copiii. Dacă o să lăsăm biata păpușă pe mâinile lui, mai mult ca sigur este în stare să o facă bucăți.

În sfârșit, atâtea mai spuseră și atâtea mai făcură, că jandarmul îi dădu drumul lui Pinocchio și îl duse la închisoare pe Geppetto. Iar acesta, negăsind pe dată cuvinte ca să

se apere, plângea ca un vițel și, îndreptându-se spre temniță, îngăima printre sughițuri:

— Copil rău ce ești! Și când te gândești cât m-am chinuit să fac o păpușă cuminte! Dar așa-mi trebuie dacă n-am chibzuit mai înainte.

Ce se petrecu mai apoi e o poveste de necrezut și vă voi spune-o, pe de-a-ntregul, în capitolele ce urmează.

POVEȘTEA LUI PINOCCHIO ȘI A GREIERULUI VORBITOR,
ÎN CARE SE VEDE CUM PE COPIII CEI RĂI ÎI PLICTISEȘTE
DOJANA CELOR CARE ȘTIU MAI MULTE DECÂT EI

Vă voi spune, așadar, copii, că, în timp ce sârmanul Geppetto era dus la închisoare fără vină, neastâmpăratul acela de Pinocchio, scăpat din mâinile jandarmului, o luase la sănătoasa peste câmpuri, ca să ajungă mai degrabă acasă; și alergând în goana mare, trecea peste povârnișuri înalte, peste garduri de mărăcini și gropi pline cu apă, aidoma unui ied sau iepuraș urmărit de vânători.

Odată ajuns în fața casei, găsi ușa dinspre drum întredeschisă. O împinse, intră înăuntru și, îndată ce trase zăvorul, se așeză pe jos, răsufând adânc de ușurare.

Bucuria îi fu însă de scurtă durată, pentru că auzi pe cineva în odaie făcând:

— Cri-cri-cri.

— Cine mă strigă? zise Pinocchio, tare înfricoșat.

— Eu.

Pinocchio se întoarse și zări un Greier mare, care se cățara încet, tot mai sus, pe perete.

— Spune-mi, Greiere, tu cine mai ești?

— Eu sunt Greierul vorbitor și locuiesc aici de peste o sută de ani.

— Totuși, acum camera asta e a mea, spuse păpușa, așa că, dacă vrei să-mi faci o bucurie, pleacă imediat, fără să te uiți în urmă!

— Nu voi pleca de aici, răspunse Greierul, înainte de a-ți fi spus un mare adevăr.

— Spune-l, dar grăbește-te!

— Vai de copiii ce se răzvrătesc împotriva părinților și părăsesc, dintr-o toană, casa părintească! Nu le va fi nicicând bine pe lumea asta și, mai devreme sau mai târziu, se vor căi amarnic.

— Dă-i înainte, Greierele meu, cum socotești și după cum ți-e placul; dar eu știu că mâine, în zori de zi, vreau să plec de aici, pentru că altfel o să am soarta pe care o au toți ceilalți copii, adică or să mă dea la școală și, de voie, de nevoie, va trebui să învăț; iar eu, sincer să fiu, n-am niciun chef să învăț și-mi place mai mult să alerg după fluturi și să mă cațăr prin copaci, să prind puii de păsărele chiar în cuiburile lor.

— Sărman nătăraș! Apăi, nu știi că, de faci așa, vei deveni un măgar de toată frumusețea când vei fi mare și toți își vor bate joc de tine?

— Ia mai taci, Greiere rău, piază rea! strigă Pinocchio.

Dar Greierul, răbdător și înțelept din fire, în loc să-i ia în nume de rău o asemenea obraznicie, continuă pe același ton:

— Și dacă nu-ți place să mergi la școală, de ce nu înveți măcar o meserie, să poți să-ți câștigi o bucată de pâine?

— Chiar vrei să-ți spun de ce? răspunse Pinocchio, începând să-și piardă răbdarea. Dintre toate meseriile din lume, nu-i decât una care să-mi placă într-adevăr.

— Și care ar fi această meserie?

— Păi, să mănânc, să beau, să dorm, să mă distrez și să duc, de dimineață până seara, o viață de hoinar.

— De obicei, continuă Greierul vorbitor cu aceeași seninătate, toți cei care fac meseria asta sfârșesc la spital sau în temniță.

— Ia fii atent, Greiere rău, piază rea... că de mă înfurii, e vai de tine!

— Sărmane Pinocchio, chiar mi-e milă de tine!

— Și, mă rog, de ce ți-e milă de mine?

— Pentru că ești doar o păpușă și, ceea ce e mai rău, pentru că ai cap de lemn.

La cuvintele acestea, Pinocchio sări ca ars, mâniat tare, și luând de pe masă un ciocan de lemn îl aruncă cu putere spre Greierul vorbitor.

Poate nici nu credea că o să-l lovească; dar, din nenorocire, îl nimeri de-a dreptul în cap, așa încât bietul Greier abia mai găsi putere să îngaime un cri-cri-cri, după care rămase acolo, strivit și lipit de perete.

De faci așa,
vei deveni un măgar
de toată frumusețea
când vei fi mare!

— M-am gândit să-mi fac eu, cu mâna mea, o păpușă frumoasă din lemn, dar o păpușă minunată, care să știe să danseze, să se bată în duel și să facă salturi mortale. [...]

Geppetto își luă îndată uneltele și se apucă să cioplească și să meșterească păpușa.

— Ce nume să-i pun? Vreau să-i zic Pinocchio.

Și după ce îi dădu nume păpușii, se puse cu râvnă pe lucru și îi făcu mai întâi părul, apoi fruntea, apoi ochii. [...]

După ochi, îi făcu nasul; dar, abia terminat, nasul începu să crească, și creștea, creștea și iar creștea, ajungând în câteva clipe un ditamai nasul care nu se mai sfârșea.

ISBN: 978-973-135-681-5

www.grupulcorint.ro